

колѣ оставена келія, или, като набута усѣмотено кюше, самъ си направа кѣщица. То ся знае, такыва кѣщици сѣ до толкози малкы, що то въ тяхъ „ако двама влѣвхтъ по пуждѣ, то нито можтъ да стоятъ, нито можтъ да сѣдятъ,“ нѣ пустинникъ тѣ ся не грыжи да му е широко: стига да има място дѣто да ся скрие отъ лошо то време, а че широко быва и на чистый тѣ въздухъ.

Единъ пѣтъ, кога то ся расхождахъ по Св. Горскы тѣ хѣлмове, азъ наскочихъ на такъвъ труденикъ. Въ глухо едно място, подъ нависнатъ тѣ горѣ, той самъ самниничѣкъ правеше дуваръ тѣ на келія тѣ си. До него, въ единъ транъ, бѣше разбѣркана глина; на сѣщо то място ся тѣркаляше и една лопата, жилизо, брадва и няколко отсѣчени греди,—повече нищо нѣмаше. Келія та бѣше искарана вече до покрывъ тѣ. Като казахъ на калугеръ тѣ, помага Богъ, азъ го попитахъ отъ давна ли той работи?

—Трети мѣсецъ вече,—огговори той;—за зимѣсъ ще я свѣрша.

—И се самичѣкъ?

—Богъ е съ менѣ. По някога дохожда някой братъ отъ скытъ тѣ;—помага ми да чупимъ камъни въ горѣ тѣ. А че кой юще? сѣкы си има работа..

—Ами отъ дѣ земате камъны тѣ?

—Ей тука, близо. Тамъ ми е за сега и кѣща та.

Той ми показа голяма една дунка въ стѣнѣ тѣ на няколко крачки отъ келія та. Като кѣртилъ камъны, той си направилъ пещерка и за сега живѣе въ нея, до дѣто си искара келія та. Почудихъ ся азъ на такъвъ настойчивъ трудъ и отидохъ по на тѣгѣкъ, а калугеръ тѣ изново начена да прави дуваръ тѣ.

По някога пустинникъ тѣ дълго време нѣма постоянно пристанище, и въ сичко то това време събира парѣ, кои то печели като работи на день. Като стбере